

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2019 r.

Pozycja 150

POSTANOWIENIE

z dnia 11 września 2018 r.

Sygn. akt Ts 18/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

art. 424⁶ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155) z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3 zdanie drugie, art. 32, art. 64 ust. 2 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 23 stycznia 2017 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 424⁶ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155) w zakresie, w jakim przewiduje dwuletni termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3 zdanie drugie, art. 32, art. 64 ust. 2 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skargę konstytucyjną wniesiono w związku z następującą sprawą.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Rejonowy) z 18 lutego 2013 r. (sygn. akt [...]) oddalono powództwo powoda – pozwanego wzajemnego R.P. przeciwko skarżącemu o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz zasądzone na jego rzecz od skarżącego kwoty: 1.202 zł oraz 1.922,41 zł – z odpowiednimi odsetkami, tytułem zwrotu kosztów poniesionych na jego rzecz w trakcie trwania stosunku pracy.

Sąd Okręgowy w K. IX Wydział Pracy (dalej: Sąd Okręgowy) wyrokiem z 2 sierpnia 2013 r. (sygn. akt [...]) oddalił apelację skarżącego od wyroku Sądu Rejonowego.

Pismem z 5 października 2015 r. skarżący wniósł do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Sąd Najwyższy postanowieniem z 20 października 2016 r. (sygn. akt [...]) odrzucił skargę. W uzasadnieniu wskazał, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona została

po terminie określonym w art. 424⁶ § 1 k.p.c. i na tej podstawie podlega odrzuceniu. Sąd Najwyższy przypomniał, że – wbrew sugestiom skarżącego – termin wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia biegnie nie od daty doręczenia skarżącemu odpisu wyroku z uzasadnieniem, lecz od daty jego uprawomocnienia się. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wyrok sądu drugiej instancji staje się prawomocny z dniem jego ogłoszenia (2 sierpnia 2013 r.), dlatego termin wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia upłynął 2 sierpnia 2015 r.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 17 maja 2017 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Skarżący odniósł się do tego zarządzenia pismem z 8 czerwca 2017 r. (data nadania).

W ocenie skarżącego, art. 424⁶ § 1 k.p.c. naruszył jego konstytucyjne wolności i prawa, w tym prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji), prawo do wynagradzania szkody (art. 72 ust. 1 i 2 Konstytucji), nieproporcjonalne ograniczenie jego konstytucyjnych wolności i praw (art. 31 ust. 3 zdanie drugie Konstytucji), a także zasadę równości (art. 32 Konstytucji), prawo własności (art. 64 ust. 2 Konstytucji) oraz zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna. Mając na uwadze art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK, Trybunał przy orzekaniu jest związany zakresem zaskarżenia wskazanym w skardze konstytucyjnej.

2. W ocenie skarżącego, wyrok Sądu Okręgowego w K. (dalej: Sąd Okręgowy) z 2 sierpnia 2013 r. (sygn. akt [...]) stanowił przejaw niezgodnego z prawem działania władzy publicznej. Z tego powodu skarżący złożył skargę do Sądu Najwyższego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, żądając naprawienia szkody, jaka została mu wyrządzona wskutek jego wydania. Sąd Najwyższy postanowieniem z 20 października 2016 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Najwyższego) odrzucił skargę, stwierdzając, że wniesiona została po upływie terminu określonego w art. 424⁶ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 155; dalej: k.p.c.).

W skardze konstytucyjnej skarżący poinformował, że uchybił terminowi określonemu w zakwestionowanym art. 424⁶ § 1 k.p.c. z dwóch powodów. Pierwszym było „przedłużające się” postępowanie o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w sprawie przed Sądem Najwyższym, drugim natomiast „ujawnienie się szkody” dopiero po upływie tego terminu.

Trybunał stwierdził, że wyjaśnienia skarżącego wzajemnie się wykluczają. Skarżący wystąpił o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w sprawie przed Sądem Najwyższym przed upływem terminu określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c. z powodu powstania szkody, stanowiącej podstawę jego skargi do Sądu Najwyższego. Z tego powodu szkoda ta nie mogła powstać po upływie terminu określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c.

3. Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, skarga konstytucyjna powinna zawierać określenie sposobu naruszenia – przez zakwestionowany przepis – konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego w sprawie zakończonej wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK. Jeżeli zakwestionowany w skardze przepis został zastosowany w sprawie w inny sposób, niż to określił skarżący, to przesłanka określona w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK nie może zostać uznana za spełnioną. Mając na uwadze charakter skargi konstytucyjnej wynikający z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz zasadę skargowości w postępowaniu przed Trybunałem (art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK), powinnością skarżącego jest bowiem wykazanie relewantnego związku pomiędzy zakwestionowanym przepisem, naruszonym podmiotowym prawem konstytucyjnym skarżącego oraz sposobem, w jaki zaskarżony przepis naruszył to prawo. Gdy związek ten nie wynika z treści badanej skargi oraz ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie, to brak jest podstaw do nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

4. W ocenie skarżącego, Sąd Najwyższy stwierdził, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została wniesiona po upływie terminu określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c., ponieważ postępowanie o ustanowienie pełnomocnika „przedłużyło się”, a szkoda której skarżący miał doznać wskutek wydania tego orzeczenia „ujawniła się” po upływie tego terminu. Natomiast Sąd Najwyższy stwierdził, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została wniesiona po upływie przewidzianego terminu, ponieważ skarżący błędnie przyjął, iż termin ten rozpoczyna swój bieg od daty doręczenia mu odpisu wyroku z uzasadnieniem, podczas gdy termin rozpoczyna swój bieg z dniem uprawomocnienia się tego wyroku, czyli z chwilą jego ogłoszenia. Z postanowienia Sądu Najwyższego wynika, że przyczyna uchybienia przez skarżącego terminowi określönemu w art. 424⁶ § 1 k.p.c. była inna, niżeli ta wskazana w skardze konstytucyjnej.

5. W związku z powyższym Trybunał stwierdził, że sposób zastosowania zakwestionowanego przepisu, na podstawie którego wydano ostateczne orzeczenie w sprawie objętej badaną skargą, był inny od tego sposobu, który wskazał skarżący.

6. Mając powyższe na uwadze, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.